

ником не знаеше. Знаеше се само, че той отмърваше много точно времето и будеше царя винаги въ една и съща минута, за да го накара да си хапне млъко съ медени гевречета.

Лъжецътъ остана прехласнатъ предъ чудесната кщичка и може би дълго още щеше да се любува на пеперудитъ, на щъркелчето и на бълбоокото арапче, ако царътъ не го потупа по рамото и не му напомни, защо беше дошелъ.

— Я да видимъ сега, каква е истината! — каза му царътъ, като седна предъ една голъма стъклена маса.

И лъжецътъ се приближи до масата, обърна златното гърне съ дъното нагоре и още преди да види, какво ще падне отъ него, извика:

— Ето истината, царю честити!

А отъ гърнето се търкулна едно съвсемъ мъничко просено зрънце, затича се по масата и спрѣ на единия ѝ край.

— Какво е това? — попита царътъ.

— Орѣхъ, царю честити! — отвърна веднага лъжецътъ, защото не му се искаше да повѣрва, че за такова мъничко зрънце ще получи сто крини жълтици.

— Орѣхъ ли? — извика царътъ и скочи отъ стола си.

— Не, ябълка! — поправи се лъжецътъ, като си помисли, че и орѣхътъ не е достатъчно голъмъ за богатата награда, която ще получи.

— Каква ябълка? — каза царътъ. — Я погледни по добре!

— Ехъ, че съмъ глупакъ! — засмѣ се лъжецътъ. — Вѣрно е, че туй не е нито орѣхъ, нито ябълка, а тиква. И то, каква тиква! По-хубава и по-голъма отъ нея не съмъ виждалъ презъ цѣлия си животъ.

Тогава царътъ не каза нищо, а отиде до една червена завеса въ дъното на спалнята и плесна три пжти съ рже. И въ сщия мигъ се разтвори десетъ врати и презъ всѣка врата влѣзоха много царедворци и войници, та изпълниха спалнята.

— Ударете на тоя човѣкъ толкова тояги, колкото крини съ жълтици очакваше да получи! — рече сърдито царътъ, като посочи лъжеца. — Той се опита три пжти наредъ да ме излъже, защото не искаше да признае, че истината може да бжде съвсемъ мъничка и проста като просено зрънце!

— Милость, царю честити! — извика разтреперанъ отъ страхъ лъжецътъ и падна на колѣне.